

Čím sa stalo Slovensko? Defraudanti, konkurzná mafia, justičné hyeny a zamrznutá polícia

- CZ24 News | 8. dubna 2022

Nový štát, nová morálka

Keď v roku 1993 som sa stal po prvý krát zodpovedným voči Fondu národného majetku za kontrolu riadenia a chodu vtedy Investičnej a rozvojovej banky ako predseda Dozornej rady, nemal som žiadne ilúzie o tom, že vtedajšie právne prostredie a individuálne ambície menežmentu banky a privatizačných adeptov dokážu zasiahnuť akokoľvek do transparentného riadenia a kontroly nielen v tejto banke, ale v akejkolvek firme, kde na štátny majetok si brúsia zuby nádejní privatizery a na provízie z predaja a privatizácie štátni úradníci. Vedenie a štruktúra štátu boli slepé voči akýmkoľvek informáciám. V roku 2013 keď vznikol Šátekov odbor obzvlášť závažnej trestnej činnosti a začala sa šetriť aj marginálna kauza v tejto banke, som predložil orgánom zoznam nezabezpečených úverov za 27 miliard korún s presnou analýzou pochybení v rozhodovaní menežmentu, ale aj štátu zastúpeného Fondom národného majetku, ktorý cez svoje príkazné a mandátne zmluvy sa sústreďoval na zabezpečovanie personálnych zmien a zmeny stanov spoločností s významnou účasťou štátu. Cieľom malo byť dosiahnutie stavu, keď minoritní akcionári nemali dostať možnosť ovládnuť štátne akcie a vytunelovať ich majetok. Vyšetrenia pod viceprezidentúrou Spišiaka sa začali, dokonca sa začali trestné stíhania aj za niektoré nezákonné konkurzy, ktoré už boli produktom práve rozkvitajúcej konkurznej mafie.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Tej mafii, za ktorej autorstvo bol označovaný Zoroslav Kolár a ktorý prakticky dokázala monopolizovať a absolútne ovládnuť rozhodovanie konkurzných sudcov, ktorí sa stali vykonávacím prostriedkom nezákonnosti, zločinstva, výpalníctva a prenasledovania.

Vtedajšie justičné orgány v roku 2014 vytvorili kliše na tieto vyšetrenia aj pod kuratelou špeciálneho prokurátora Turana cez inštitút absencie subjektívnej stránky u sudcov, ktorí jednoducho prehlásili že nemali úmysel poškodiť konkurzných úpadcov a polícia sa uspokojila verdiktom, že sa jedná o ich slobodné rozhodnutie, ktoré sa im nedá zobrať. Veta: „Sudcu nie je možné stíhať za jeho právny názor“ sa stala univerzálnou flusculou pre ochranu skorumpovaných a podozrivých sudcov.

Tomuto vývoju sme sa už venovali pred dvomi rokmi, keď začali akcie pre zaisťovanie sudcov v súvislosti s akciou búrka. Bývalý sudca Sklenka, jediný, ktorého neprivedli v putách, podľa informácií s políciou spolupracoval. Znamená to, že okrem výňatkov z Threemy, kde si údajne

vymenil deväť tisíc správ s Mariánom Kočnerom, podával informácie a vysvetlenia. Pre zrýchlenie dokazovania, dokonca označoval dôkazy, ktoré zľahčujú preukázanie viny a vznesenia obvinenia vlastným kolegom. Taká bola vtedajšia informácia z polície. Po búrke prišlo ticho....

V roku 2000 začali prvé zorganizované a riadené bankroty zamerané na ten segment hospodárstva, ktorý nejak prežil opakované riadené bankroty privatizérov pre očistenie majetku. Tentokrát boli vyhliadnuté firmy, ktoré mali podstatnú majetkovú autoritu, zaujímavú realitnú a obchodnú štruktúru a obchodný know-how. Spomenutá konkurzná mafia mala v rukách mocný nástroj – sudcov, ktorí menovali konkurzných správcov často bez predbežných správcov a zistenia či sú splnené vôbec podmienky úpadku. Správcovi aj keď mali len procesné postavenie, okamžite sa ujali majetku, často násilným spôsobom a ich jediným cieľom bolo maximálne znížiť hodnotu podniku, aby jeho majetok bol predaný vybraným záujemcom v minimálnej cene.

Sám som zažil, ako táto sudcovská arogancia a beztrestná bohorovnosť a nedotknuteľnosť vytvorila podmienky pre nezákonné a zločinné postupy správcov a nikto tieto konania dodnes nepreskúmal, aj keď akcia Búrka mohla byť štartérom na naplnenie tendencie skončiť s korupciou a zločinnosťou sudcov. Bez nich by to nebolo možné a nebolo by vyrabované hospodárstvo a zrušené tisíce pracovných miest.

Defraudácia a správa cudzieho majetku

Nová legislatíva po zavedení trestných kódexov v roku už vytvorila podmienky pre kvalifikáciu a trestné stíhanie porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku v § 237 Trestného zákona.

Porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku

§237 (1) *Kto inému spôsobí malú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.*

Cieľom zákonodarcu bolo predovšetkým zvýšiť zodpovednosť a kontrolovateľnosť výkonu správy majetku práve v tých okolnostiach a podmienkach, ak do správy majetku vstupuje vyslovene cudzia osoba na základe lex specialis, napríklad podľa zákona o konkurze správca určený súdom, exekutor podľa exekučného poriadku, kde oprávnený disponent sa nestáva vlastníkom, ale iba za presne vyhradených podmienok zo zákona vykonáva správu v obmedzenom rozsahu. Lex generalis pritom platili opatrenia vyplývajúce z Obchodného zákonníka pre likvidátorov, štatutárne orgány (členov predstavenstva, konateľov podľa § 135a ods. 1), podľa ktorých sa správa majetku sa mala vykonávať s odbornou starostlivosťou

Aj štát sa poučil, lebo v ustanovení § 19 ods. 3) Zákona štátneho podniku uložil aj vymenovaným štatutárnym zástupcom povinnosť:

„Riaditeľ riadi činnosť podniku a ako štatutárny orgán koná vo všetkých jeho veciach; zodpovedá za hospodárnosť pri nakladaní s majetkom v správe podniku. Riaditeľ je povinný vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami podniku, najmä je povinný zaobstaráť si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo podniku pôsobiť škodu alebo ohroziť jeho záujmy, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmie uprednostňovať svoje záujmy alebo záujmy tretích osôb pred záujmami podniku.“

Naviac konanie takto menovaných štatutárnych zástupcov bolo pod priebežnou kontrolou dozornej rady a hlavne nadriadeného ministerstva, ktoré bolo zriaďovateľom a určeným úradným postupom

odobrovala rozhodnutia smerujúce k majetku.

Zdá sa teda, že zákonné rámce začali fungovať a pri správe cudzieho majetku by sa nemali vyskytovať hospodárske trestné činy, teda že tieto by mali byť posudzované celkom transparentne.

Defraudácia práva a neznalosť zákona

Na jednej strane tu máme historicky otvorené a dokázané kauzy s miliardovými následkami, kde sudcovia a konkurzní správcovia zneužívali svoje postavenia, rozhodovalo sa v rozpore s právom a za priameho porušenia procesných povinností a postupov súdu následkom ktorých sa správcami likvidoval cudzí majetok za ich mizivú skutočnú hodnotu. Na druhej strane sa začali v polícii objavovať tendencie viesť trestné stíhanie tam, kde sa nepochopil význam tohto paragrafu pri správe cudzieho majetku. Polícia, ale bohužiaľ aj prokuratúra nezvláda z hľadiska teórie práva a logiky túto jednoduchú právnu vetu, ktorá je predmetom a nástrojom stíhania za delikt pri správe cudzieho majetku

Trestný čin Porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku predstavuje jeden z trestných činov, ktorý sa radí do kategórie majetkových. Podľa § 237 je porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku konaním, ***pri ktorom páchatel spôsobí malú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok.*** Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku ale aj trestných činov všeobecne je dôležité aby boli **kumulatívne splnené štyri základné zložky- objekt, subjekt, objektívna stránka a subjektívna stránka**

Pri **objektívnej stránke** sa posudzuje či ide o konanie v rozpore s platným právom, či týmto konaním vznikla poškodenému nejaká škoda a či existuje súvis medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou. Je potrebné povedať, že osoba ktorá má povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok **je povinná jednak spravovať záležitosti týkajúce sa majetku, starať sa oň a tiež s ním nakladať v zmysle ustanovených povinností.** V prípade ak svoju povinnosť páchatel poruší, **nastane konanie v rozpore s platným právom, t.j. § 237 TZ.** Ak svojím konaním páchatel **zapríčiní buď zmenšenie majetku, alebo nedosiahnutie zisku ktorý, ak by páchatel plnil svoje povinnosti dosiahnutý bol, vznikne škodlivý následok, čiže škoda na majetku.** Dôležité pri tomto trestnom čine je, že sa **nehľadí na to či sa páchatel obohatil alebo nie.** Navyše mohol svoju povinnosť porušiť nielen aktívnym konaním ale aj nekonaním (opomenutím), ale musí ísť o **úmyselné konanie** alebo opomenutie. Pre naplnenie objektívnej stránky je potrebné **preukázať kauzálny nexus,** čiže už vyššie spomenutú súvislosť, dokázať že práve tým, že páchatel porušil svoju povinnosť a konal protiprávne vznikla škoda na cudzom majetku.

Pri kauzách, ktoré sa začínajú dostávať na verejnosť je pozoruhodné, s akou neodbornosťou zaobchádzajú s výraznými právnymi inštitútmi polícia a prokuratúra. Bez hlbšieho posúdenia si neuvedomujú, že pri stíhaní konateľov, štatutárnych zástupcov ktorým funkcia vznikla podľa obchodného zákonníka sú pre nich záväzné okolnosti, ktoré sú uvedené a spresnené v stanovách spoločnosti, prípadne v manažérskych zmluvách, kde sa upresňuje rozsah ich kompetencií, ďalej aj to, že medzi dvoma zasadnutiami najvyšších orgánov obchodnej spoločnosti štatutárny zástupca je oprávnený konať v plnom rozsahu a také konanie je voči tretím stranám absolútne platné a pre samotný subjekt nezvratne záväzný. Toto môže zmeniť výlučne súd, no polícia nie je oprávnená toto rozhodovať vo svojej kompetencii. Ak by valné zhromaždenie toto chcelo negovať, muselo by štatutárneho zástupcu odvolať a riešiť situáciu s ním, ale voči tretím osobám by rozhodnutia boli stále platné. To znamená, že nový štatutárny zástupca by musel súdnou cestou dosiahnuť rozhodnutie, ktorým sa zruší postup štatutárneho zástupcu pri neodbornom spôsobe rozhodnutia.

Podobná situácia je aj u štatutárnych zástupcov štátnych podnikov, kde opäť polícia aj prokuratúra obchádza a nechápe význam kompetenčných právomocí zriaďujúceho ministerstva, ktorý pre kontrolu a riadenie menovaných štatutárov vydáva príkazy a povolenia pri nakladaní s majetkom a rovnako sa zanedbáva význam vnútropodnikových aktov riadenia, napríklad organizačných poriadkov. Výsledkom je zbytočná a pofidérna práca polície, ktorá nemá žiadne poznatky a ani skúsenosti z oblasti riadenia komerčnej alebo hospodárskej činnosti iného druhu. Polícia tým porušuje zásadu Ultimo ratio, lebo tieto postupy majú byť preskúmané a rozhodované súdmi z hľadiska platnosti právnych úkonov, ktoré polícia považuje za delikt.

Posledné akcie NAKA zrejme vystrašili preventívne konkurzných špekulantov a exekútorov. To ale ešte neznamenám, že sú premĺčané delikty z predošlého desaťročia podľa najvyšších odsekov tohto paragrafu. Kto by ale čakal od našej polície že bude schopná kvalifikovane, kompetentne a bez zohľadnenia politických záujmov otvárať konkurzné rabovačky, kde zmizli zdravé podniky ?

Aj právo sa dá defraudovať, ale oči sa nedajú zalepiť a tisíce ľudí ktorých konkurzná a sudcovská mafia ekonomicky zlikvidovala nezabudnú.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Gabriel Teleki

[ZDROJ](#)